

eredeti szelleméhez híven eleven, világos. Egyetlen feltűnő pongyolasága van; a bekezdések szembeugró sokasága fordítódott így: De a legnagyobb szerűbb... De még ezzel sem... De a szegények iránt... De itt vetődik fel... Van a könyvnek két olyan szembenálló oldala, hol három ilyen «De»-s bekezdés van egymásután (220—221. l.). Nem nagy baj, igaz.

De az ilyesmire mégis vigyázni kell.
Kilián Zoltán.

Dr. Nyisztor Zoltán: Neumann Teréz, a stigmatizált. (Budapest, 1929. 130 l. Szent István-Társulat.) A közelmúlt kevés eseményéről beszéltek többet, mint a konnersreuthi csodálatos jelenségekről, melyeknek központjában egy bajor falusi parasztlány áll: Neumann Teréz. Csak a legutóbbi két évben vagy 100.000 ember fordult meg a kis bajor faluban, hogy szem- és fültanuja legyen számos, eddig még meg nem magyarázható dolognak. Ezek közé tartozik e könyv szerzője is, aki így közvetlen tapasztalatairól számol be most e kötetben. Saját megfigyeléseit kiegészíti mások műveiből is, mert már eddig 40-nél több könyv jelent meg Neumann Terézről a legkülönbözőbb világnézetű és pártállású szerzőktől, köztük neves orvosprofesszoroktól is.

Neumann Terézzel 20 éves koráig semmi különös sem történt. Még csak túlbuzgó vallásossággal sem lehet illetni. Felőtt és úgy élt, mint a többi falusi lány. A háború alatt szántott, vetett, kaszált, fuvarozott, nehéz zsákokat cipelt, mint a férfiak. 1918 március 10-én aztán egy tüzeset alkalmával hirtelen rosszul lett, ágynak esett és hiába ápolták otthon, hiába hívták hozzá orvosokat, nem segített semmi, sőt még meg is vakult. 1923 április 29-én aztán reggel kinyitotta szemeit és épen úgy látott, mint valaha. Négy évig tartó vakága miatt saját hűgát sem ismerte meg. Ugyanekkor történt a lisieuxi kis Teréz szentté avatása, akihez Neumann Teréz súlyos betegségében fohászokdni szokott. De egyébként csakhamar ismét súlyos beteg lett. Seidl sebészorvos a «legsúlyosabb gennyes vakbélgyulladás» konstatálta és rögtön intézkedett az operáció megajtése végett. Teréz azonban lisieuxi Teréz ereklyéjével pillanat alatt elmulasztott minden fájdalmat s mosolygva adta elő az esetet a megzavarodott Seidl sebészorvosnak. — Aztán következett a stigmatizáció. 1926 nagy-

péntekjén fején, kezén, lábán, sőt oldalán vérző sebek jelentek meg, pontosan ugyanott, ahol a Szentírás szerint Krisztus testét érték a szögek és a lándzsa. Hiába kezegette őket az orvos és igyekezett meggyógyítani, változtatlanok maradtak. Mikor aztán felhagytak a kezeléssel, 14 napra rá szépen behegedtek. — Majd csodálatos víziói támadtak, többnyire a golgothai jelenetekre vonatkozóan. De leginkább mégis két dolog ejtette bámulatba a tudósokat: az egyik, hogy vízióiban Krisztus és az apostolok beszédjét hajszálfínomságú aramei nyelven adja vissza (melyet akkor Galileában beszéltek) anélkül, hogy egy szót is értene belőle. Wutz professzor, ki ismeri ezt a nyelvet, próbára is tette Terézt. Az angyali köszöntést mondta el neki több nyelven, de Teréz fejét rázta: nem ez volt, mondta. Mikor aztán aramei nyelven idézte, rögtön ráismert, de megjegyezte, hogy a szövegből hiányzik még valami. A professzor zavarba jött, kínosan gondolkodott, majd elmosolyodott: igaza volt Teréznek, ő tévedett, elhagyott egy suffixumot. Többször is helyreigazította Wutz számdekonos hibás idézeteit. — A másik eddig teljesen érthetetlen dolog, hogy Neumann Teréz — két év óta nem eszik semmit. 1926 karácsonya óta még folyadékot sem vesz magához. Éhséget nem érez. 1927-ben két hétig éjjel-nappal szigorú vizsgálat alatt figyelték meg, nem táplálkozik-e titokban; több orvos, így dr. Seidl és dr. Ewald orvosprofesszor ideggyógyász Erlangenből ügyeltek rá, hiába, a vizsgálat alatt semmit sem vett magához s a testsúlya a vizsgálat elején is 55 kg volt és a végén is.

Nem lehet még tudni, hová fejlődnek ezek a dolgok. De ha igazolást nyernek a konnersreuthi események, akkor ez alkalommal halálos sebet kaphat a materializmus és az atheizmus — írja a szerző.

Ez a könyv mindenesetre a legnagyobb érdeklődésre számíthat. A szerző higgadtan, kritikus szemmel és óvatosan regisztrálja észleleteit. Tényeket konstatál, melyeknek végső konkluzióját azonban fenntartja a jövő számára. «A hit és a tudomány álláspontja csak ez lehet!»

Gál János.

Magyar Költők. Igen tisztelt Szerkesztő Úr! Szíveskedjék helyet adni folyóiratában a köv., a Magyar Költők